

5

Október

Odmietala som bývať v airbnb byte večne, ale stále som nemala našetrenú dvojmesačnú zálohu. Začiatkom októbra som si vzala svoje veci k Julianovi. Povedala som mu, že nemám čas chodiť po obhliadkach. Odvetil, že môžem ostať uňho, kým ho mať budem.

„Vezmi si hosťovskú,“ navrhol. „V noci mávam hovory.“
Ďalej sme mávali sex.

V strede októbra dorazil tajfún Haima, posledný v sézónke. Ostali sme uväznení vnútri, až kým hongkonské observatórium nezruší zákaz vychádzania. Julian z nutnosti nosil v úvodzovkách neformálny sveter. Ako neformálne a v úvodzovkách toho označoval veľa.

Spýtala som sa ho, prečo sme spolu začali spávať až po takej dlhej dobe.

„Nechcel som ťa do toho nútiť,“ vysvetlil.

Dúfala som v odpoveď, že bol zo mňa nervózny. Nezapadlo mi, že má moc niekoho do niečoho „nútiť“, a prekvapilo ma, že si čosi také myslí.

Mal veľmi biele plachty. Raz som mu na nich urobila škvrnku, ktorú označil za fľak od vína, buď ako eufemiz-

mus, alebo preto, že si ma vedel predstaviť skôr popíjať merlot než menštruovať. Jeho záujem, aby som vyvrcholila, na mňa spočiatku pôsobil zlovestne, čo mi napovedalo, že ak po niečom zatúži, zrejme to bude na môj úkor. Páčilo sa mu, keď som ho hrýzla, ale musela som to spraviť v správnej chvíli a občas som si pomyslela: Je toľko vecí, na ktoré sa nikdy nestanem odborníkom, a ja som si vybrala práve túto – pričom mi nenapadlo, že som odborník na vnútorné monológy, čo bola odbornosť, ktorú by si mnoho ľudí vybralo, keby mohlo.

Pustila som sa do štúdia vedy hryzenia, dozvedela sa, že ho uhryznuté miesto bude bolieť aj neskôr, a presne vedela, aký pocit vo mne táto informácia vyvolávala.

Páčilo sa mu, keď som zosmiešňovala mužov, ktorí sa vyžívali v sexuálnych lichôtkach. Utvrdilo ho to v jeho názore, že on medzi nich nepatrí, no zároveň mu to zaručilo, že ich z mojich úst stále počuje. Pri vyberaní jedál som bola priberčivá a on vravieval, že mi chýba chuť do jedla. „To nie je pravda,“ oponovala som s nemiestnym gestom. Ja som mala pocit, že som rozlúska niekoho, kto bol na rečičky o tom, aký je dobrý v posteli, príliš kultivovaný, a on mal zas pocit, že odhalil môj odpor k mužom, ktorí majú radi rečičky o tom, akí sú dobrí v posteli, a tak som si empiricky sadla oproti nemu, prešla mu chodidlom po nohe a povedala, že je dobrý v posteli. Potom som požiadala o vodu a sledovala jeho ruky, keď mi nalieval.

Väčšina vecí mi nešla, ale šlo mi to s mužmi, a Julian bol ten najbohatší muž, s akým mi to kedy šlo.

★ ★ ★

Joan ma často nútila ostávať v práci dlhšie, aby som jej „pomohla“ s písaním zoznamov slovnej zásoby. „Pomôcť niekomu s niečím“ v hongkongskej angličtine mohlo znamenať, že ste to urobili vy a ten druhý človek nijako neprispel. Joan obľubovala práve tento význam.

Zoznam pre dvanásťročných študentov v ten týždeň zahŕňal slovo „pozor“. V slovníku boli uvedené tri významy: dávať pozor – venovať pozornosť; mať sa na pozore – byť obozretný (Iris Chuang prešla pohľadom po triede); postaviť sa do pozornosti – zaujať vojenský a telocvičný postoj (Iris Chuang sklopila zrak).

Slovník by tieto decká na Dublin nepripravil. „Dávaj si pozor“ pri odchode z domu bolo iné ako „dávaj si pozor“ pri manipulácii s pílkovým nožom, a „pozor naňho“ znamenalo buď že sa o niekoho máte postarať, alebo že sa v jeho blízkosti musíte starať sami o seba. A toto všetko si vyžadovalo pozornosť, ideálne vašu vlastnú.

Ja som v Hongkongu vždy dávala pozor, len som si zväčša nebola istá, v ktorom slova zmysle.

★ ★ ★

Julian rád býval zaneprázdnený. Som vážne zaneprázdnený, vravieval. Chcela by som byť jedného dňa zaneprázdnenejšia ako on. Aby on niečo navrhol a ja som nemala čas.

„Nie som taký zaneprázdnený,“ bránil sa. „Prečo by si chcela byť zaneprázdnená?“

„Je to symbol spoločenského postavenia. Vieš, som v ekonomike kvalifikovaných ľudí veľmi žiadaný.“

„Ale to neplatí o bohatých ľuďoch. Platí to o ľuďoch ako ja.“

„Lenže ty si bohatý.“

„Nie som.“

„Musíš prestať predstierať, že nevieš, že si bohatý,“ vyhlásila som. „Je to neslušné.“

Priepasť medzi našimi majetkami bola príliš hlboká, aby mi to bolo nepríjemné. Ten rozdiel bol taký absurdný, že som naň nedokázala hľadieť inak ako s pobavením. Zároveň sa vďaka tomu nedostavovala potreba skúmať rodové implikácie toho, že ho nechávam za všetko platiť, čo mi vyhovovalo, pretože opak som si nemohla dovoliť. Ak niečo stálo jedno percento jeho príjmu a desať percent môjho, prečo by za to nemohol zaplatiť?

Vygúglila som si platy juniorských viceprezidentov v jeho banke: od 137 000 po 217 000 eur ročne a k tomu bonusy a príspevok na bývanie. Snažila som sa nájsť v tom niečo pozitívne. Ak zarábal sumy s toľkými nulami a nepokladal sa za bohatého, muselo to svedčiť o tom, že mi materiálne bohatstvo nikdy neprinesie šťastie, takže si nemusím hľadať skutočnú prácu. Ale ak mi neprinesú lepší život peniaze, nenapadalo mi nič ďalšie, čo by mohlo.

Bývaním v jeho byte som možno naštrbovala kapitalistickú ideu, že som hodnotná, len ak som ekonomicky sebestačná. Alebo to zo mňa možno robilo zlú feministku. To som mohla určiť len s odstupom času, takže dovtedy nemalo zmysel zapodievať sa tým. Čo ak si poviem, že s ním viac nechcem bývať? Budem sa o seba musieť nejako postarať a žiadna z alternatív sa mi možno nebude páčiť.

★ ★ ★

Mama vždy vravievala: „Dost.“ Ak ste zdvihli kúrenie nad sedemnásť stupňov – dost, Ava. Ak ste na nákupe chceli vziať druhý košík s čerešňami – dost. O bývaní s Julianom